

Meester in de liefde

Deel 2

Peggy Tchai

© 2022 Queen of Spades publishing

Auteur: Peggy Tchai

Redactie: Francien Homan en Linde Kirkpatrick

Omslagontwerp: Francesco Bolsius

Auteursfoto: Huijskes fotografie, Iris Huijskes

Eerste druk, 2022

ISBN: 9789083188621

NUR: 343

Onder voorbehoud van alle rechten. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door middel van druk, fotokopie, geluidsband, of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

www.queenofspadespublishing.nl

Meester in de liefde
Deel 2

Peggy Tchai

*Voor de enige echte Yanni, die in de verste verte niet lijkt
op het fictieve personage.*

Proloog

Zat ze dan, alleen in het donker. Te wachten op een rendez-vous met iemand die ze niet kende. Ze keek nog eens op haar telefoon. Er waren amper tien minuten verstreken sinds ze de hulptroepen had ingeschakeld.

Het was november. Buiten vocht de huilende wind tegen de laatste dappere blaadjes aan de verder kale boomtakken. Ze had het overdag koud gehad, dus had ze vanmiddag haar nieuwe, kasjmieren trui aangetrokken. De lilakleurige trui met warme col stond haar fantastisch en was aan de voorkant afgewerkt met donkerpaarse steentjes. Hier, naast de computerserver en stoppenkast van het gebouw waarin ze zich bevond, was het echter snikheet. Ze had al drie keer een straaltje zweet weggeveegd van haar rug. De laatste keer verrekte ze bijna haar nek toen ze haar arm in een onchristelijke hoek duwde. Oké, die trui moest uit. Terwijl ze met haar hoofd in de col bleef hangen, hoorde ze gerommel aan de deur.

‘Hallo?’ Een stem galmde door de gang.

Snel trok ze de trui verder over haar hoofd en fatsoeneerde ze het zachtroze hemdje dat ze eronder aan had.

‘Is daar iemand?’ klonk de mannenstem opnieuw.

‘Ja, hier! Ik ben hier! Ik ben enorm blij dat je er bent, want ik heb echt nog een miljoen dingen te...’

Voordat ze haar zin kon afmaken, stakte haar adem. Haar kasjmieren trui viel uit haar handen, op de grond. Alle zuurstof verdween uit haar longen en ondanks de hitte liepen de koude rillingen over haar lichaam. Ze slikte. Al haar speeksel was opgedroogd. Er was maar één iemand die dat effect op haar had. En die persoon? Kon hier onmogelijk zijn.

1. *Jess*

Vandaag zag ze de zaken veel scherper dan voorheen. Sterker nog, Jess zag de wereld kristalhelder. Hoe dat kwam?

Ze had zich een nieuwe bril laten aanmeten. En niet zomaar één, maar een prachtig exemplaar. Goud montuur, elegant gevormd. Dun geslepen glazen, de beste kwaliteit. Een chic geheel én helemaal afgemeten op haar nieuwe sterkte. De bril had haar een fortuin gekost, dat wel, maar hij was uitermate geschikt voor een vrouw aan de top. Een vrouw die het goed voor elkaar had. Een advocaat arbeidsrecht die werkte voor een internationaal bedrijf, bijvoorbeeld. En laat dat nou precies mijn functie zijn, dacht ze, terwijl ze naar het kantoorpand liep. De lucht was strakblauw en de zon scheen uitbundig. Haar mondhoeken krulden op en dat gebeurde Jess de laatste tijd vaker.

Oké, een paar maanden geleden hadden de zaken er minder rooskleurig voor gestaan. Meer specifiek: na een grote ruzie met haar toenmalige baas Patrick had Jess haar biezen gepakt om samen met haar beste vriendin Lucie in Parijs op avontuur te gaan. Als ze terugdacht aan hun reis, kon ze soms nog steeds niet geloven dat zij – Jess de Mey, de meest loyale en hardwerkende advocaat van Samsoe & Siffers Advocaten – dat had gedaan. Maar man, wat had het bevrijdend gevoeld om eindelijk eens voor zichzelf op te komen. Dat Jess' beste vriendin Lucie op dat moment ook flink klaar was geweest met alles en iedereen om haar heen – meer specifiek: met alle mannen op aarde – en dat ze hun reis samen hadden gemaakt, maakte de ervaring nog magischer.

Na vier weken rondtrekken door Parijs en omgeving was Jess als herboren teruggekomen en wat

haar betreft gold dat ook voor Lucie. Ze hadden heerlijke herinneringen gemaakt, Jess had van iedere minuut genoten. En van ieder kaasplankje. De extra kilo's die ze had meegenomen uit Parijs stonden haar goed en Jess was blij met het feit dat ze vooral op haar billen en borsten waren blijven plakken. Dat gezegd hebbende wist ze maar al te goed dat ze de afgelopen maanden lui was geweest. Aartslui. Binnenkort moest ze de sportschool maar weer eens vanbinnen gaan bekijken.

‘Thee?’

Jess' favoriete stem bracht haar terug naar de realiteit.

‘Graag, lieve Marge,’ zei Jess, terwijl ze haar tas op de grond zette. ‘Hé Marge, kan je het geloven?’

‘Wat?’ vroeg Marge.

‘Dat we nu hier zitten. Samen. In dit gloednieuwe, hippe kantoor.’ Jess draaide een rondje in haar nieuwe werkruimte. ‘Aangenaam, Marge en Jess. Ebbinghaus Consultancy Bramendrech,’ zei ze, terwijl ze Marge een hand gaf alsof Marge haar eerste nieuwe cliënt was.

Marge lachte aanstekelijk. ‘Dat kan ik zeker geloven. Poe, ik zal die blik van Patrick nooit vergeten toen je hem vertelde dat je niet terug zou komen naar zijn firma. Je had hem die dagen erna moeten zien. Hij was woest, werkelijk in alle staten.’ Marge wierp Jess een veelbetekenende blik toe.

Het was nu enkele weken geleden dat Jess Marge had weten te overtuigen om ook ontslag te nemen bij Samsoe & Siffers Advocaten en in dienst te treden bij Ebbinghaus Consultancy. Het was niet makkelijk geweest om Patrick Samsoe de rug toe te keren – dat gold voor Jess én Marge – maar het was voor hen allebei de beste

beslissing die ze in jaren hadden genomen. Hoewel Jess dat wist, spookten de gebeurtenissen die haar hiertoe hadden bewogen nog regelmatig door haar hoofd.

Een paar maanden geleden was er iets behoorlijk misgegaan tussen Jess en haar toenmalige baas. Jess werkte toen zo'n zeven jaar als advocaat arbeidsrecht bij Samsøe & Siffers Advocaten en ze deed haar werk goed. Behoorlijk goed zelfs. Haar baas, Patrick Samsøe, had haar het partnerschap beloofd. Maar om dat te krijgen, moest Jess eerst nog een laatste klus klaren: het in goede banen leiden van een grote reorganisatie voor hun nieuwste klant, Ebbinghaus Consultancy. Jess was ambitieus en haar volledige tienjarenplan stond in het teken van één ding: opklimmen tot partner bij Samsøe & Siffers. Dus toen Patrick haar de worst voorhield, ging ze er voor de volle honderd procent voor. Jess gaf Samsøe & Siffers Advocaten alles: haar tijd, haar kennis en haar loyaliteit. Wat ze in ruil daarvoor had gekregen? Niks. Noppes. Nada. Geen partnerschap dus. Patrick had Jess verraden op een dusdanig pijnlijke manier, dat haar nekharen er nu nog steeds van overeind gingen staan als ze eraan dacht. Dat verraad was zelfs voor Jess te veel geweest. Dus was Jess naar Parijs vertrokken, zónder toestemming van haar baas.

En terwijl Jess ultiem genoot van het spontane leven in Parijs, had ze op een zeker moment een telefoontje gekregen van Yanni Ebbinghaus, de grote baas van Ebbinghaus Consultancy. Ze wist het nog goed, want ze liep op dat moment – niet geheel vrijwillig – voor de vijfde keer met Lucie door het Louvre. Terwijl Jess Lucie gebaarde dat ze vooral alvast verder moest lopen naar de grote galerie met Italiaanse werken, had Yanni telefonisch

zijn waardering uitgesproken over Jess' aanpak gedurende de reorganisatie die ze voor hem had geleid. Yanni had haar vervolgens uitgelegd dat hij voornemens was op korte termijn een nieuwe vestiging van Ebbinghaus Consultancy te openen. In Bramendrecht. Een vestiging van waaruit hij niet alleen grote aannemers wilde adviseren over bouwprojecten, maar van waaruit hij ook net opgeleide monteurs aan het werk wilde zetten bij die grote aannemers. En voor die nieuwe tak van sport was hij naarstig op zoek naar een advocaat arbeidsrecht. Iemand *in-house*. Iemand die niet alleen over afdoende juridische kennis beschikte, maar die ook de fijngevoeligheid had om te levelen met de mensen in het bedrijf. Een jurist én manager. Yanni Ebbinghaus had er geen doekjes om gewonden: hij wilde Jess. Als vaste kracht in zijn nieuwe team.

Jess had zich gevleid gevoeld door Yanni's woorden – haar ego kon de boost goed gebruiken – maar ze had het aanbod vriendelijk afgeslagen. Haar loyaliteit lag bij Samsøe & Siffers, het kantoor waar ze diep vanbinnen nog steeds partner wilde worden, ondanks het verraad van Patrick.

Met 'nee' had Yanni echter geen genoegen genomen. Hij was Jess blijven bellen om te laten weten dat hij een toekomst voor haar zag binnen zijn bedrijf. Jess had Yanni gevraagd hoe hij dacht dat Patrick zou reageren als hij wist dat Yanni zijn beste advocaat probeerde weg te kapen. Niet omdat ze Yanni voor het blok wilde zetten, maar omdat ze oprecht benieuwd was naar zijn antwoord.

'Jess, ik ken Patrick lang genoeg. Het is een fijne vent, een vriend van me, al jaren. Ik drink graag een biertje met hem, we lopen regelmatig door de golfbaan. Maar je

moet inmiddels toch wel weten dat er geen ruimte is voor twee kapiteins op één schip. Bij Samsoe & Siffers ga je nooit bereiken wat je bij ons kunt bereiken. Niet met al die ego's bij elkaar, al die haantjes.'

Ergens wist Jess dat Yanni gelijk had en het was verfrissend om iemand eerlijk over dit soort zaken te horen praten. Toch vond ze dat ze het Patrick verschuldigd was om eerst met hem te spreken. Daarom had ze hem vanuit Parijs gebeld. Het gesprek was niet goed verlopen. Patrick was nog steeds woest over het feit dat Jess "zomaar en uit het niets" langere tijd op vakantie was gegaan. Ook had hij zijn excuses niet aangeboden voor het feit dat hij Jess een rotstreek had geleverd.

Jess had de situatie tot in den treure besproken met haar beste vriendin Lucie en Lucies broer Xavier die in Parijs woonde. Na drie weken peinzen, ontelbare lijstjes met voors en tegens en wallen tot aan haar enkels, had ze op een vrijdagavond in Parijs na iets te veel glazen rode wijn het verlossende berichtje naar Yanni gestuurd: 'Ik doe het.'

Twee dagen later had ze formeel haar ontslag ingediend bij Patrick Samsoe. Ze had er drie nachten niet van geslapen – nog meer wallen – en kreeg nog steeds een knoop in haar maag als ze aan dat moment terugdacht.

'Waar denk je aan?' vroeg Marge. Marge had haar altijd door.

'Aan Patrick. Heb jij hem nog gesproken, sinds... je weet wel?'

Ook bij Marge lag de situatie gevoelig, nu zij jarenlang als secretaresse voor Patrick Samsoe had gewerkt voordat ze Jess was gevolgd naar Ebbinghaus

Consultancy. Waar Jess veel had gepikt van Patrick, was dat bij Marge in het kwadraat het geval.

‘Nee, niet meer sinds mijn laatste werkdag,’ zei Marge. Jess zag de vrolijke blik van Marge bedroefder worden en had spijt dat ze erover was begonnen.

‘Kom, we gaan lekker aan de slag en laten Patrick onze stemming niet meer verpesten. Laten we een koekje bij de thee nemen, het geluk lacht ons toe.’ Jess sloeg een arm om Marge heen en ze liepen samen naar de koffiemachine. Oh ja, Jess de Mey was vastberaden er vandaag samen met haar nieuwe bril een geweldige dag van te maken.

2. Lucie

Terwijl Lucie haar kastanjebruine haren in een knot op haar hoofd draaide en vastzette met een donkerbruine haarklem, plofte ze voldaan op de bank. Ze had zich onlangs een pony laten aanmeten – de kapster noemde het *curtain bangs* – en hoewel ze de eerste dagen moest wennen aan de korte haren op haar voorhoofd, was ze er inmiddels blij mee. Ze vond dat ze nu echt een kapsel had, in plaats van gewoon, lang haar.

‘Hi roomie, hoe was je dag?’ vroeg ze aan Jess.

‘Productiever dan ooit. Ik heb het idee dat het nieuwe kantoor qua structuur vorm begint te krijgen. En ik ben bijna tot afronding van het bedrijfsreglement gekomen,’ vertelde Jess, terwijl ze steeds harder ging praten.

‘Dat is toch dat project waar je vorige week overleg over had, met die Yanni-persoon?’ Lucie was er trots op dat ze iets had onthouden over Jess’ werk, want eerlijkheid gebood te zeggen dat ze negen van de tien keer geen bal snapte van het werk dat Jess deed.

‘Ja!’ zei Jess, die inmiddels helemaal omhoog veerde uit de loungestoel. ‘We hebben toen besproken welke sfeer Ebbinghaus Consultancy wil uitstralen, hoe het bedrijf wil overkomen op haar werknemers, weet je wel. Welke primaire en secundaire arbeidsvoorwaarden we gaan hanteren voor onze eigen medewerkers. Hoe we het taalkundig allemaal gaan brengen. Ik ben persoonlijk hele-maal weg van het nieuwe vakantiebeleid en de fietsregeling die we hebben uitgewerkt. En dan is dit nog maar het begin, Luce! Nadat ons team staat, mag ik ook aan grote bouwprojecten gaan werken en onze cliënten

aldaar helpen met hun personeelskwesties. Hoe cool is dat?!

Lucie slikte. ‘Uhu, heel vet!’

Jess had haar oude huis – het huis waar ze had gewoond met haar ex-verloofde Laurent – moeten verkopen en het nieuwbouwapartement dat ze in Bramendrecht had gekocht was nog niet klaar. Daarom logeerde ze voorlopig bij Lucie. En sinds Jess een paar weken geleden haar nieuwe roomie was geworden, had Lucie verbazingwekkend veel nieuwe dingen over Jess ontdekt. Vooral voor iemand die ze al ruim vijftientig jaar kende. Sommige van die dingen waren positief, sommige negatief. Jess’ passie voor secundaire arbeidsvoorwaarden viel onder die laatste categorie. Lucie was wel degelijk onder de indruk van het intelligente werk dat Jess dagelijks verrichtte – ze wist zelf niet eens wat een secundaire arbeidsvoorwaarde was – maar na een lange dag werken in de tandartspraktijk van Bill Johnson had ze vandaag even geen zin in een intellectueel uitdagend gesprek. Daarom besloot ze niet aan te sturen op een hoorcollege arbeidsrecht van meester De Mey en veranderde ze het onderwerp naar iets wat meer in haar straatje lag.

‘Check mijn nieuwe joggingbroek.’ Enthousiast aaide Lucie naar boven en beneden over haar been. ‘Oudroze en fluweelzacht. Ik kan er figuurtjes in maken met mijn hand.’

‘Oeh, cool,’ zei Jess, voordat ze een slok van haar citroentheo nam. ‘En die kleur staat je fantastisch.’

‘Thanks en hij zit mega lekker. Geef me de AB even aan, wil je?’ Lucie stak haar hand uit.

‘De zapper bedoel je?’ vroeg Jess.

Lucie noemde de afstandsbediening de AB, volgens Jess was het een zapper. Hun vriendschap was sterk, hun koppigheid sterker. Met als gevolg dat deze discussie zich avond in, avond uit herhaalde.

Jess zette haar *parle-moi*-theekop op tafel. Het was Jess' favoriete theekop, wist Lucie, want Lucie had hem zelf beschilderd en Jess zei ongeveer drie keer per week dat ze hem 'zo lekker vond drinken'.

'Hier is de *zapper*,' zei Jess, de nadruk leggend op het laatste woord. Ze gooide het zwarte ding op Lucies schoot. Lucie zette met de AB het volume van de televisie zacht.

'Hé, wat doe je?' vroeg Jess op hoge toon.

'Ik wilde wat muziek gaan luisteren, Taylor Tay heeft een nieuw album uitgebracht.'

'Oh.'

Lucie zag dat Jess haar mondhoeken naar beneden bewoog.

'Ik wilde eigenlijk nog even het nieuws kijken,' zei Jess.

Lucie kneep haar wenkbrauwen samen. Deze situatie vroeg om een geboortenaam-momentje. 'Jezzebel de Mey, heb jij het nieuws niet nét zitten kijken?'

'Dat was het halfachtjournaal, nu kijk ik het achtuurjournaal.'

Lucie hield haar strenge blik vast.

'Luce, het halfachtjournaal heeft mij een te hoog *RTL Boulevard*-gehalte. Ik laat me graag breed informeren. Toe?'

Lucie was dol op *RTL Boulevard*. Sterker nog, ze kreeg geen genoeg van het programma en vond het niet alleen entertainment, maar ook een hoog

actualiteitengehalte hebben. Sinds Jess hier woonde, keek Lucie echter meer nieuws en actualiteitenprogramma's dan dat ze de dertig jaar ervoor had gedaan. Ja, ze begreep nu eindelijk waar haar baas Bill het over had als hij op werk weer eens klaagde over politieke keuzes van de minister-president, maar Lucie was soms liever onwetend. Toen ze nergens iets van af wist, hoefde ze zich immers ook nergens zorgen over te maken. En belangrijker nog, kon ze Taylor Tay door het huis laten galmen wanneer ze maar wilde. Daar stond tegenover dat ze die smekende blik van Jess ook moeilijk kon weerstaan. Dus zwichtte ze.

‘Prima. Maar...’ Lucie stak haar vinger in de lucht. ‘Vanavond kijken we *The Masked Singer USA* terug.’

‘Deal,’ zei Jess, ‘maar alleen als ik mag meezingen.’ De vriendinnen keken elkaar aan en barstten in lachen uit.